

JEAN-LUC MOENS

matematikus, a CHARIS, a katolikus karizmatikus megújulás
nemzetközi szolgálatának korábbi moderátora

Eucharisztia és Szentlélek

Bevezetés

Az Eucharisztia egy folyamatos pünkösöd, melyben az Atya által elküldött Szentlélek megvalósítja a transzszubsztanciáció csodáját, a kenyér és a bor Jézus Krisztus testévé és vérévé való átlényegülését. „*A testével és vérével való egyesülés által* – állítja Szent II. János Pál – *Krisztus a Lelkét is közli velünk.*”¹ „*Amikor Krisztus testét esszük* – erősíti meg Szent Efrém –, *vele együtt a Szentlelket is esszük.*” Tehát minden Eucharisztia a Szentlélek kiáradása. Fontos ezt felfedezni, hogy teljességében megélhessük, és a hitben engedjük, hogy a Lélek átformáljon minket. Ha – ahogy Szárovi Szent Szerafim mondta – „*a keresztény élet igazi célja Isten Szentlelkének megszerzése*”, akkor az Eucharisztia kiváltságos helye annak, hogy beteljesítsük hivatásunkat.

1. Nincsenek szentségek Szentlélek nélkül

Az Eucharisztia és a Szentlélek kapcsolatáról szóló fórum elején fontosnak érzem, hogy hangsúlyozzuk: minden szentségben a Szentlélek működik. A szentségek azok a szokásos eszközök, amelyeket Isten öröktől fogva elgondolt, hogy eltöltsön minket Lelkével, azzal a Lélekkel, aki megtisztít és átistenít minket. A jel, amelyet a liturgia ad nekünk a Szentlélek működéséről a szentségekben, az epiklézis (a görög *epi* [-ra, -re] és *klésis* [hívás] összetételből, a Szentlélek lehívása valamire). Minden szentségben van egy vagy több epiklézis, amelyet gyakran kísér kézzrátétel. Ez emlékeztet a betegekért imádkozó Jézus gesztusára. Ez a kézzrátétel jól látható a bér málkozás vagy a szentelés (diakónus, pap, püspök

szentelése) során. Diszkrétebben létezik a keresztség, a gyónás, a házasság vagy a betegek szentségében is. Például mielőtt a pap megadná a feloldozást, kinyújtja kezét a gyónó feje fölé. Ezzel kifejezi, hogy szívének megtisztulása a Szentlélek új leereszkedése által fog megtörténni. Hasonlóképpen, miután tanúja volt az új házások végleges elköteleződésének, a pap fölük tartja kezét, hogy a Lélek erejével és szelídségével tudják szeretni egymást. Az Eucharisztia esetében több epiklézist is megkülönböztetünk.

2. Eucharisztia és Szentlélek

2. 1. Az Eucharisztia első epiklézise

Az Eucharisztia első epiklézisének illusztrálására szeretnék bemutatni egy nagyon rövid videót,² amely Lourdes-ban készült 1999. november 7-én. Ez a Billé püspök által celebrált szentmise történt, aki akkor a francia püspöki konferencia elnöke volt. Lustiger bíboros, Ezt püspök, valamint az összes francia püspök koncelebrált. Látni fogják, hogy az első epiklézis pillanatában, amikor Billé püspök azt mondja, hogy „*szenteld meg ezt az adományt, áraszd le rá Szentlekedet, hogy számunkra a mi Urunk Jézus Krisztus teste és vére legyen*” (II. eucharisztikus ima), az ostya a levegőbe emelkedik, és elkezd lebegni. Látjuk, ahogy néhány centiméterrel a paténa fölé emelkedik. Hosszú percekig így marad. A képeket nem hamisították, az operatőrök azt állítják, hogy filmezték a jelenléteget!

Amit ebben a rövid videóban láttunk, nem szerepel a nyilvántartott eucharisztikus csodák között, mert az Egyház hivatalosan nem nyilatkozott erről a jelenségről. Ennek ellenére jelnek tekinthetjük, amit láttunk. Ez a Lélek jelenlétének jele a szentmise első epiklézisének pillanatában, amikor a celebráns kezét a kenyér és a bor fölé tartva ezt mondja: „*szenteld meg ezt az adományt, áraszd le rá Szentlekedet*”. Az Atya által küldött Szentlélek az, aki megvalósítja a kenyér és a bor Jézus testévé és vérévé történő átváltoztatásának csodáját. Érdekes megjegyezni, hogy a keletiek számára a transzszubsztanciáció pontosan ebben az epiklézisben történik meg, míg a latin liturgia esetében inkább abban a pillanatban, amikor a pap kimondja Krisztus szavait: „*ez az én testem*” és „*ez az én vérem*”.

2.2. Az eucharisztia második epiklézise: a te dicsőségedre szentelt örök áldozat

Minden Eucharisziában van egy második epiklézis is, amely kevésbé látható, mert nem kíséri a pap gesztusa, mint az elsőt, amikor a kenyér és a bor fölé teszi a kezét. A III. eucharisztikus ima kettős epiklézise például így hangzik:

„Add, hogy mi, akik az ő testét és vérét magunkhoz vesszük, Szentlélekkel eltelve egy test és egy lélek legyünk Krisztusban. Ő tegyen minket neked szentelt (a te dicsőségedre szentelt)³ örök áldozattá...”

A Szentlélek műve, hogy közösséget (kommuniót) teremt, az Egyház misztikus testének egységét, és egy testté tesz minket. Lehetőséget ad arra is, hogy felajánljuk magunkat az Atyának a hálaadás áldozataként Jézuson keresztül, vele és őbenne, amint azt a végső doxológia hirdeti, hogy neki szentelt (dicsőséges) örök áldozattá váljunk, ami teljes mértékben a mennben fog megvalósulni. A Szentlélek tehát minden Eucharisziában a mennyország előízét adja nekünk azáltal, hogy egyesít minket, és lehetővé teszi számunkra, hogy az Atya dicsőségére felajánlott áldozat legyünk.

Nem tudom, hogy kellőképpen tudatában vagyunk-e ennek az egységnek és kommunikációnak, amelyet a Szentlélek valósít meg minden Eucharisztia során. Individualista társadalmunkban talán hajlamosak vagyunk arra, hogy szinte kizárólag individualista módon éljük meg az Eucharisziát: „az én Jézusom” és én. Személyes kapcsolatunk Jézussal természetesen kívánatos és jó. Néha azonban annyira koncentrálnunk arra a tényre, hogy Jézus testében és vérében nekünk fogja adni magát, hogy elfelejtjük, Ő a többiekért is odaadja magát, akik velünk együtt vesznek részt az Eucharisziában.

Azt javaslom, hogy szerezzenek erről tapasztalatot a következő Euchariszián, amelyen részt vesznek. Egy bizonyos ponton, például a béke jelenél, nézzenek rá a körülöttük álló emberekre, és imádkozzák:

„Szentlélek Úristen, te most valamennyiünket, akik részt veszünk ebben az Eucharisziában egy testté teszel a te dicsőségedre. Azért gyűjtesz itt össze bennünket, hogy az egységben megéljük a mennyország előízét. Odafele újra találkozni fogunk, és a közösségnek ez a pillanata, amelyet ma az Eucharisziában megéltünk, tökéletesség fog válni az örökkévalóságban. Dicsőség neked művedért, amit valamennyiünkben megvalósítasz!”

2.3. *A Szentlélek cselekvő jelenléte*

Az Eucharisztia tehát az egyik olyan kiváltságos hely, ahol a Szentlélek jelen van és cselekszik. Számos misztikus élt át erőteljes megtapasztalást a Lélek tüzének jelenlétéről az Eucharisztia szentségében. Például az egyházdoktor Sienai Szent Katalin az Eucharisztia alatt azt látta, hogy az oltárt az égő csipkebokorra emlékeztető lángok veszik körül, és a tűzben galamb formájában ott van a Szentlélek.⁴ Amikor szentáldozáshoz járult, az ostyát égő paráznak látta, amely úgy lépett a bensejébe, mint egy tüzes szikra. Katalinnak ez a látomása megerősíti két másik egyházdoktor, Aranyszájú Szent János és Damaszkuszi Szent János állításait:

„Nem a pap tesz valamit, hanem a Lélek kegyelme fakad fel benne, ő terjeszti fölé szárnyait, és hozza létre a misztikus áldozatot.”⁵

„Azt kérdezed, hogyan válik a kenyér Krisztus testévé és a bor [...] Krisztus vérévé? Azt mondom neked: a Szentlélek száll le nagy erővel, és megvalósítja azt, ami meghalad minden szót és minden gondolatot... Legyen elég, hogy azt hallod, a Szentlélek által, éppúgy, mint ahogy az Úr a Szent Szűzön és a Szentlelken keresztül, önmaga által és önmagában vette magára a testet.”⁶

Damaszkuszi Szent János analógiája érdekes: ahogy a Szentlélek leszállt Mária méhébe, s így megfogant az egyszülött Fiú teste, ugyanúgy változtatja át a kenyeret Krisztus testévé és a bort vérévé. Ez két egymáshoz hasonló misztérium. A különbség az, hogy az első csak egyszer történt meg, a második viszont mindennap, a világ összes oltárán.

Az Eucharisztia tehát egyike azon helyeknek, ahol a Szentlélek hatalommal működik, és ezért kiváltságos hely arra is, hogy egyre többet kapjunk tüzből, és a hitben megújítsa azt az ajándékot, amit a keresztségben és a bér málkkozásban kaptunk. Elmondhatjuk, hogy az Eucharisztia egy folyamatos pünkösöd, egy olyan hely, ahol nemcsak Jézust fogadjuk, aki nekünk adja magát, hanem az őt kísérő Szentlelket is. Szent II. János Pál pápa hangsúlyozza ezt a valóságot az *Eucharistia de Ecclesia* enciklikájában:

„A testével és vérével való egyesülés által Krisztus a Lelkét is közli velünk. Szent Efrém írja: »A kenyeret saját élő testének mondta, s betöltötte önmagával és az ő Lelkével... És az, aki hittel eszi őt, Tüzet és Szentlelket vesz magához... Vegyétek és egyetek belőle mindnyájan, és egyétek vele együtt a Szentlelket. Mert valóban az én testem, és aki

eszi, örökké élni fog.« Az Egyház az eucharisztikus epiklézisben ezt az isteni ajándékot, minden más ajándék forrását hívja. Ezt olvassuk például Aranyaszájú Szent János isteni liturgiájában: »Hívunk, kérünk téged és könyörgünk hozzád: küldd el Szentlelkedet mindnyájunkra és ezekre az áldozati adományokra, hogy mindazoknak, akik részesednek belőle, a lélek megtisztulása, a bűnök bocsánata és a Szentlélek közöltezése legyen.« A Római Misekönyvben pedig így imádkozik a miséző: »Küldd el Szentlelkedet, hogy mindnyájan, akik Krisztus testét és vérért magunkhoz vesszük, egy test és egy lélek legyünk Krisztusban«. Így testének és vérenek ajándékával Krisztus növeli bennünk Lelkének ajándékát, akit belénk árasztott a keresztségben, és »pecsétként« adott a bérmálás szentségében.»⁷

Hadd hangsúlyozzam Szent II. János Pálnak ezt a kijelentését: aki Krisztus testét eszi, az a Szentlelket is eszi. Jézus nem egyedül látogat meg minket. A Szentlélek kíséretével jön. Minden áldozás a Szentlélek kiáradása. Minden Eucharisztia pünkösöd. Amikor Krisztus testét magunkhoz vesszük, megkapjuk az ő Lelkét is. Én úgy látom, hogy kevés keresztyén van tisztában ezzel. Sokan vannak közöttünk, akik Jézus testének és vérenek ajándékára koncentrálnak. Természetesen nem tévednek. De nem szabad elfelejtenünk a Szentlelket sem, aki ugyanakkor megadatik nekünk. Megadatik, de a mi befogadásunk is szükséges. Véleményem szerint áldozáskor és az ezt követő hálaadásban gyümölcösöző lenne, ha a Szentlélekhez is imádkoznánk, ha helyet készítenénk neki a szívünkben, ha engednénk, hogy átformáljon minket.

3. Résztételünk a kegyelem művében

Az imént beszéltem az Eucharisztia szépségéről és a Szentlélek művéről az Eucharisziában. Feltehetjük magunknak a kérdést: miért van az, hogy olyan sok megkeresztelt ember nem fogékony erre az ajándékra, arra a rendkívüli kegyelemre, ami az Eucharisztia? Tudjuk, hogy a gyakorló keresztyének aránya a megkeresztelték körében valójában nagyon alacsony. Korábban a gyakorló hívők meghatározásához tartozott, hogy minden vasárnap misére járnak. Most gyakorlónak hívjuk azokat, akik rendszeresen járnak misére, például havonta egyszer... A Covid-19 világvilágjány-

nyal a gyakorlók utolsó körének eróziója is elkezdődött. Az én plébániámon, amely egy dinamikus plébánia sok fiatal családdal, a papok szenvednek. Egyikük úgy véli, hogy a kijárási korlátozással az emberek megszokták, hogy interneten keresztül vegyenek részt a vasárnapi szentmisén. Amikor vissza lehetett térni a templomba, többen megtagadták a visszatérést, azzal érvelve, hogy a virtuális mise elég számukra.

Hogyan magyarázhatjuk oly sok keresztény érdektelenségét az iránt a csodálatos ajándék iránt, amit Jézus ad nekik az Eucharisziában? Erre a kérdésre válaszolva két dolgot szeretnék kiemelni: emlékeztető a szentségekkel kapcsolatos katolikus tanításról; annak szükségessége, hogy jobban megnyíljunk a Szentlélekre.

3.1. Emlékeztető a szentségekkel kapcsolatban

A szentségek nem mágikus rítusok, amelyek automatikusan cselekednének, anélkül, hogy az a személy, aki megkapja őket, együttműködné velük. Ahhoz, hogy teljes mértékben hatékonyak legyenek, a szentségek megkövetelik együttműködésünket, nyitottságunkat, részvételünket. Tehát szinergiáról van szó, Isten mindenhatósága és emberi szabadságunk között.

Ezért a szentségtan különbséget tesz Isten cselekedete és az ember válasza között. Isten cselekedetét *opus operatum*nak, létrehozott műnek nevezzük, ami pedig az ember szabadságától függ, azt *opus operantis*nak, a cselekvő művének hívjuk. Ezt a KEK 1128 így magyarázza:

„Ez az értelme az Egyház azon kijelentésének, hogy a szentségek ex opere operato (magából a tényből fakadóan, hogy a cselekmény megtörtént), azaz Krisztus egyszer s mindenkorra végbevitt üdvözítő művének erejéből hatnak. Ebből következik: »a szentség nem a szentséget kiszolgáltató vagy fogadó ember igazságából, hanem Isten erejéből valósul meg« (Aquinoi Szent Tamás: Summa Theologiae III, 68, 8.). Abból fakadóan, hogy egy szentséget az Egyház szándéka szerint ünnepelnek, Krisztus és az ő Lelkének ereje működik benne és általa a kiszolgáltató személyes szentségétől függetlenül. Mindazonáltal a szentség gyümölcsei a fogadó felkészültségétől is függenek.”

Például, ha valaki a házasság vagy az egyházi rend szentségét a halálos bűn állapotában kapja meg, semmilyen kegyelmet nem kaphat ezektől a szentségektől. De ha megtér, ha meggyónja a bűneit, akkor a kapott

szentségek újra aktiválódnak, akadály nélkül kibontakozhatnak, és meghozhatják a bennük lévő kegyelmeket, mert Isten hűséges, és nem vonja vissza ajándékait. Ez a példa mutatja, hogy a szentségek hatékonysága a befogadótól függ, még ha Isten mindig teljességben cselekszik is a szentségben.

A keresztségben is szerepet játszik annak az aktív részvétele, aki megkapja ezt a szentséget. A kisgyermekes esetében a szülők, a keresztaapa és a keresztanya hite teszi lehetővé, hogy a szentség teljes mértékben kifejtsse hatását. Így a keresztségben a kisgyermek megmenekül az eredeti bűntől, megkapja a teológiai erények (hit, remény és szeretet) ajándékát, és Isten gyermekévé válik. Ez a Szentlélek hatékony cselekvésével valósul meg. De nyilvánvaló, hogy a gyermeknek sajátjává kell tennie a kapott ajándékokat, elsősorban személyes hite által. Ezért mondják, hogy a keresztség „kötött” szentség, abban az értelemben, hogy gyümölcset nem feltétlenül éli meg teljesen a megkeresztelt. De csak rajta múlik, hogy kérje a kegyelmet, hogy egészen szabadon működjének benne a kapott ajándékok, s így teljesen a keresztségéből éljen.

Ugyanez a helyzet az Eucharishtiában. Az első epiklézis során a kenyér és a bor Jézus Krisztus testévé és vérévé történő átváltoztatása a Szentlélek által nem függ sem a pap szentségétől, sem az abban résztvevő hívek választától. Ez Isten műve. Az átváltoztatott ostya és bor valóban Krisztus teste és vére, a résztvevők hitétől függetlenül. A második epiklézis beteljesedése viszont már függ az Eucharishtiában résztvevő hívek szívéből. Készen állnak-e arra, hogy felajánlják magukat, hogy egy testté és örök áldozattá váljanak az Atya dicsőségére? A kérdés tehát arra vonatkozik, hogy a hívek hogyan fogadják be azt az ajándékot, amelyet a Szentlélek ad nekik az Eucharishtiában. Ezért figyelmeztet minket Szent Pál: *„Ezért aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, az Úr teste és vére ellen vét. Tehát vizsgálja meg magát mindenki, s csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki csak eszik és iszik anélkül, hogy megkülönböztetné az (Úr) testét, saját ítéletét eszi és issza.”*⁸

Pál szavai nagyon erőteljesek. Ha méltatlanul veszünk részt az Eucharishtián, például a halálos bűn állapotában, vagy ha nem hiszünk a valóságos jelenlétben (Krisztus testének megkülönböztetése), saját ítéletünk-et esszük és isszuk.

Nem akarok senkit megijeszteni Pál szavaival, vagy olyan mértékben aggályoskodóvá tenni, hogy ne merje magához venni az Eucharisztia ajándékát. Jézus mindig ég a vágytól, hogy nekünk adja magát az Eucharisziában, és tudja, hogy gyengék és bűnösök vagyunk. Csak arra szeretnék rámutatni, hogy a szabadságunknak is része van abban, hogy hogyan fogadjuk Őt. És ezen a téren mindig lehet fejlődni. Az egyik nekünk ajánlékozott lehetőség az, hogy jobban megnyíljunk a Szentlélekre. Mivel az Eucharisztia a Szentlélek műve, az is Ő, aki segíthet nekünk, hogy egyre méltóbb módon vegyünk részt benne. Erről fog szólni a következő pontunk.

3.2. Megnyílni a Szentlélekre

Meggyőződésem, hogy ha sok keresztényben nem tudatosult az Eucharisztia rendkívüli szépsége, az azért van, mert nem fedezték fel a Szentléleket sem, mint életükben cselekvő személyt. Ami engem illet, tanúságot tehetek arról, hogy ez az a felfedezés, amely az Eucharisztia szerelmesévé tett, és szeretném mindennap megélni, nem csak vasárnap.

Keresztény családba születtem, mindenesetre anyám meggyőződéses gyakorló hívő volt. Megtanított imádkozni. Minden vasárnap elvitt a misére. Katolikus iskolába jártam, amelynek igazgatója egy szent pap volt, a Szentlélek szerelmese. Ő volt az, aki felkészített a bér málkózás szent-ségére.

Tehát mindig is gyakorló keresztény voltam, de kamaszkoromban rengeteg kérdésem volt Isten létezésével és Jézussal kapcsolatban. Ez nem akadályozott meg abban, hogy továbbra is minden vasárnap szentmisére menjek, ami – azt hiszem – nagy kegyelem volt.

Amikor találkoztam a leendő feleségemmel, elvitt a plébániájára, és ott felfedeztem a karizmatikus megújulást, amely kezdeti időszakát élte. Elég sok ellenállás után úgy döntöttem, hogy imát kérek a Lélekben való megkeresztelkedésért, amit a Lélek kiáradásának is neveznek. Ez egy olyan tapasztalat, amely abból áll, hogy az ember teljes mértékben megéli a keresztségéből fakadó kegyelmeket. Sok esetben nem élünk teljesen a keresztségünk kapott kegyelmekből. Ez egy kicsit olyan, mintha lenne egy csodálatos borospincénk, de soha nem mennénk le, hogy igyunk az ott található palackokból. A Lélekben való keresztség abban áll, hogy lemegyünk a pincénkbe, és elkezdünk inni az palackokból, más szóval,

hogy teljesen a keresztségünkön kapott ajándékokból élünk, és hagyjuk, hogy a Szentlélek új módon vezessen minket.

Miután részesültem a Lélek kiáradásában, az életem elkezdett lassan megváltozni. Először is, Jézus élő személyé vált az életemben. Kedvem volt hallgatni őt, beszélni és imádkozni hozzá. Ettől kezdve a Biblia – Isten Igéje – központi szerepet játszott az életemben. Mindezzel együtt a szentségek valóban létfontosságú forrásokká váltak számomra. Mivel a Szentlélek az, aki a szentségekben cselekszik, és különösen, ahogy az imént láttuk, az Eucharishtiában, nem meglepő, hogy azáltal, hogy jobban megnyíltam a Lélekre, a szentségek is mintha szint változtattak volna: valódi találkozási helyé váltak számomra a feltámadt Krisztussal. Ilyen a Szentlélek műve.

Azért mondom el ezt a tanúságtételt, mert meg vagyok győződve arról, hogy az igazi Eucharisztia-tisztelet kulcsa a Szentlélek iránti nyitottság. A Szentlélek az, aki az Eucharishtiában működik, ő az – amint az előbb láttuk –, aki a kenyeret és a bort Jézus Krisztus testévé és vérévé változtatja át. Logikus azt gondolni, hogy az is Ő, aki segíthet nekünk felfedezni az Eucharishtiában rejlő minden gazdagságot.

Ne gondolják, hogy abszolutizálok egy személyes tapasztalatot. 120 millióan vagyunk olyan katolikusok, akik megtapasztalták a Léleekben való keresztséget. Maga Ferenc pápa is felfedezte ezt a kegyelmet. Számos alkalommal kérte, hogy azok, akik ezt megtapasztalták, terjesszék az egész Egyházban. Például 2019 pünkösdjének előestéjén a CHARIS, a Katolikus Karizmatikus Megújulás új szolgálatának elindításakor: „*Arra kértetek, hogy mondjam el, mit vár a pápa és az Egyház ettől az új szolgálattól, a CHARIS-tól és az egész karizmatikus megújulástól. [...] Amit a pápa vár tőletek: hogy ez a mozgalom ossza meg a Léleekben való keresztséget mindenkivel az Egyházban. Ezt a kegyelmet kaptátok. Osszátok meg! Ne tartsátok meg magatoknak!*” (2019. június 8.)

Nemrég Raniero Cantalamessa bíboros, a Pápai ház prédikátora és a CHARIS egyházi asszisztense kommentálta a pápa kérését az egész római Kúria előtt. Ezt mondta: „*Az egyik módja annak, ahogyan a Lélek ma a kegyelem intézményi csatornáin kívül nyilvánul meg, az úgynevezett »Lélek-keresztség«. A prozelitizmus szándéka nélkül említem meg, azért, hogy válaszoljak arra a buzdításra, amit Ferenc pápa gyakran intéz a katolikus karizmatikus megújulás minden tagjához, hogy Isten egész népé-*

vel osszák meg a »kegyelemnek ezt az áramát«, amit a Lélek-keresztségben élünk meg.»⁹

A „Lélekben való megkeresztelkedés” kifejezés magától Jézustól származik. A közelgő pünkösdre utalva, mielőtt felment a mennybe, ezt mondta apostolainak: „*János csak vízzel keresztelt, de ti néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni*”.¹⁰ Ez egy olyan rítus, aminek semmi köze az ezotériához, inkább nagyon egyszerű, nyugodt, örömteli gesztusokból áll, és az alázat, a bűnbánat, a gyermekké válásra való készség kíséri.

Ez nemcsak a keresztség és a bérmálkozás megújulása és aktualizálása, hanem az egész keresztény életé: a házastársak számára a házasság szentségéé, papok esetében a felszentelésé, megszentelt személyeknél a fogadamuké. Az érintett személy felkészül rá, mint egy jó gyónásra, katekézis összejöveteleken vesz részt, amelyek során élő és örömteli kapcsolatba kerül újra a hit legfőbb igazságaival és valóságaival: Isten szeretete, bűn, üdvösség, új élet, megújulás Krisztusban, karizmák, a Lélek gyümölcsei. A leggyakoribb és legfontosabb gyümölcs annak felfedezése, hogy mit jelent a „személyes kapcsolat” a feltámadt és élő Jézussal.

- Láthatják, hogy ez a tapasztalat egyszerű és mindenki számára nyitott,
- bármi legyen is az életállapotunk: házas, egyedülálló, szerzetes vagy pap;
 - bármilyen legyen is a lelki életünk állapota: kezdő vagy haladóbb;
 - bármilyen korúak legyünk is: fiatalok vagy idősek...

Miért szeretné Ferenc pápa, hogy minél több megkeresztelt ember kapja meg a Lélek-keresztséget? Azért, mert megértette, hogy aki ezt megtapasztalta, az keresztény életét elkötelezettebben, teljesebben, a Szentlélek működésére készségesebben éli meg a mindennapokban. Egyszerűen arról van szó, hogy teljesen a keresztségünkben kapott kegyelmekből élünk: arra kérjük a Szentlelket, hogy szabadítsa fel azt, ami még nem szabadult fel bennünk ebből a szentségből. A pápa álma valamenynyünk számára, hogy egészen kiteljesedett keresztények legyünk.

Cantalamessa bíboros meg merte hívni az egész római Kúriát, hogy élje át ezt a tapasztalatot, és kapja meg a Lélek kiáradását:

„A Lélekben való keresztség egyszerű és erőteljes módnak bizonyult arra, hogy szinte minden keresztény egyházban hívők millióinak életét megújítsa. Már nem is számoljuk, hányan voltak, akik csak névleg vol-

tak keresztények, és akik ennek a tapasztalatnak köszönhetően igazi keresztényekké váltak, a dicsőítő imának és a szentségeknek szentelve magukat aktívak az evangelizációban, és készen állnak arra, hogy pasztorális feladatokat lássanak el a plébániájukon. Igazi megtérés a langyosságból a buzgóságba! Nekünk is azt kellene mondanunk, amit Ágoston ismételtetett magának. Szinte elkeseredve hallgatta azoknak a férfiaknak és nőknek a történeteit, akik az ő idejében elhagyták a világot, hogy Istennek szenteljék magukat: »Si isti et istae, heart non ego? Ha ők megtették, miért ne tenném én is?«¹¹

Miért ne tenném én is? Miért ne kérném a Szentlélektől, hogy oglaljon el több helyet az életemben, hogy megvilágosítson, vezessen, segítsen? Szárovi Szent Szerafim, egy ortodox szent azt mondta: „*A keresztény élet igazi célja abban áll, hogy megszerezzük Isten Szentlelkét.*” Ez egy egész életen át tartó munka. Isten ajándéka soha nem fogy ki. Isten mindig többet akar adni magából. Lelki életünk bármely szakaszában tartunk is, a Szentlélek még nem fejezte be munkáját; korlátlanul akarja adni magát nekünk. És mi készen állunk-e arra, hogy befogadjuk? Hagyjuk-e, hogy alakítson minket, hogy lánggra lobbantson, hogy szeretetével felemésszen?

4. Az Eucharisztia folyamatos pünkösöd

Ha növekedni akarunk a Szentlélek ismeretében, ha mindig egyre jobban be akarjuk őt fogadni, kérhetjük, hogy megtapasztaljuk a Szentlélek-keresztséget, amelyről Raniero Cantalamessa bíboros beszélt egy karizmatikus imacsoportban. De van egy különösen alkalmas hely, ahol megélhetjük ezt a személyes új pünkösödöt: az Eucharisztia!

Amint előadásom elején elmondtam, az Eucharisztia folyamatos pünkösöd, a Szentlélek működésének kiváltságos helye. Akkor miért ne döntenénk el, hogy mostantól tudatosan úgy élünk meg minden Eucharisziát, mint a Szentlélek kiadásait? Minden Eucharisziában teljesül valamennyi feltétel, hogy megéljük ezt a tapasztalatot:– Személyes megtérés a bűnök megvallásával a mise elején: alázatosan bocsánatot kérünk az Úrtól minden mulasztásunkért, a szeretet minden elutasításáért.

– Amikor az Igét hallgatjuk, hagyjuk, hogy az Úr tanítson minket.

- Önmagunk felajánlása: felajánláskor úgy gyakorolhatjuk kereszt-ségi papságunkat, hogy felajánljuk testünket élő, szent, Istennek tet-sző áldozatul.¹²
- Az epiklézis alatt kérhetjük a Szentlélektől, hogy szálljon le ránk is ugyanakkor, amikor megszenteli az adományt (II. eucharisztikus ima). Szenteljen meg, alakítson át, adja meg nekünk, hogy égjünk a szeretettől, mivel ő a Szeretet.
- Az áldozásban fogadjuk be Krisztus testét, melyben lángol a Lélek, vagy ahogy Szent Efrém mondta, együk a Szentlelket.¹³ Itt nagyon fontos a csendes hálaadás; lehetővé teszi, hogy időt adjunk a kegye-lemnek, hogy kibontakozzon bennünk, és meghozza mindazt a gyü-mölcsöt, amit az Eucharisziában való részvételünkől várhatunk.

Azt javaslom, hogy mostantól minden Eucharisziát így éljetez meg, a Szentlélekre való teljes nyitottsággal. Minden Eucharisztia legyen szá-munkra egy új személyes pünkösd. Kijelenthetem, hogy ez tetszeni fog Jézusnak, aki vágyva vágyott rá, hogy nekünk adja Szentlelkét. És ez át fogja alakítani azt is, ahogy megélték a szentáldozást: a Szentlélek meg fogja tanítani, hogy befogadjátok Jézust, a valóságos Istent és valóságos embert, aki meglátogat minket.

A dolgok itt nem érnek véget. Ha minden Eucharisziát új pünkösd-ként éltek meg, az egész életetek meg fog változni. Látni fogjátok, hogy a Szentlélek működése erővel bontakozik ki az életetekben, hogy elérjé-tek azt a célt, amit az Úr kínál: az életszentséget. „*Ahogy szent, aki meg-hívott benneteket, legyetek ti is szentek bármilyen körülmények között, mert meg van írva: »Szentek legyetek, amint én is szent vagyok!«*”¹⁴

A Szentlélek szent, és Ő az, aki szentekké tesz! Engedjük, hogy ala-kítson minket, és így az Atya örömeire éljünk!

Jegyzetek

1. II. JÁNOS PÁL PÁPA, *Ecclesia de Eucharistia*, 17 (ford. Diós, I.), vö. <https://regi.katoli-kus.hu/konyvtar.php?h=36> (a kutatás ideje: 2021. 10. 01.).
2. A videó *Lourdes – 7 Novembre 1999 – Basilica sotterranea San Pio X* címmel megta-lálható a <https://youtu.be/3qsJfahQ-sk> oldalon.
3. A franciában „a te dicsőségedre szentelt áldozat” szerepel, a magyar nyelvű eucha-ristikus ima ezt nem adja vissza.

4. CAFFARINI, A. T., *Santa Caterina da Siena (legenda minor)*, Edizioni Cantagalli, 1998.
5. ARANYSZÁJÚ SZENT JÁNOS, *De Pentecoste, Hom. I, 4, PG 50, 458–459.*
6. Damaszkuszi Szent János, idézet KEK 1106.
7. II. JÁNOS PÁL PÁPA, *Ecclesia de Eucharistia*, 17.
8. 1Kor 11,27–29.
9. Első nagyböjti prédikáció a római Kúriának, 2021. február 26., péntek.
10. ApCsel 1,5.
11. SZENT ÁGOSTON, *Vallomások*, VIII, 8, 19.
12. Vö. Róm 12,1.
13. Vö. II. JÁNOS PÁL PÁPA, *Ecclesia de Eucharistia*, 17.
14. 1Pt 1,15–16.